

Arrest

nr. 54 343 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 1 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 21 augustus 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 16 november 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betekend.

Op 18 februari 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 7383 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen deze beslissing, dat op 15 april 2008 ontoelaatbaar wordt bevonden bij beschikking nr. 2580.

Op 28 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 20 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 oktober 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 12 maart 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 april 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet in overwegingname van de aanvraag.

Op 29 juni 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 6 november 2009 en op 27 juli 2010 geactualiseerd.

Op 6 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt bevonden. Deze beslissing wordt op 1 oktober 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht tegelijk met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 29.06.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (dat verzoeker naar België zou gekomen zijn om veiligheid te zoeken, dat betrokkene duurzaam in het land verblijft, dat artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden, dat het quasi onmogelijk zou zijn om terug te keren, dat hij in zijn land van herkomst geen familie meer heeft waar hij op kan rekenen omdat iedereen zich in België zou bevinden, hij zou niets of niemand hebben om naar terug te keren, al zijn belangen zouden zich hier bevinden, hij zou alles gedaan hebben om zich hier aan te passen, dat hij zou willen werken, dat verzoekers eigen belang als het algemeen belang gebaat zou zijn bij een regularisatie en dat de inburgering een feit zou zijn) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: (artikel 3 EVRM, de onmogelijkheid tot terugkeer, betrokkene inburgering, de wil tot werken, betrokkene duurzaam verblijf in het land). Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien

echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Het argument dat de website diplomatie.be een negatief reisadvies voor GUINEA geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Dit is een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betrokkene inburgering, wil tot werken en diens duurzaam verblijf in het land betreft, kan verwezen worden naar de actualisatie d.d. 03.11.2009 waarin het criterium 2.8 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 aangehaald wordt. Wat de verblijfsduur betreft, voldoet verzoeker echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Zowel tijdens zijn asielprocedure als tijdens zijn vorige aanvraag 9bis verklaarde hij dat hij België binnenkwam in mei 2007. Zijn verblijf in België is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd zou zijn (hij zou ingeburgerd en geïntegreerd zijn, hij zou Nederlands spreken, hij wil werken (werkbepaalde en arbeidscontract) en legt getuigenverklaringen voor), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Voorts haalt de advocaat van betrokkene in het typeformulier voor de regularisatieaanvraag het element 'andere prangende humanitaire situaties' aan. Aangezien niet verder verduidelijkt wordt welke deze zijn, kan hier niet op ingegaan worden. Bijgevolg kunnen deze niet in betrokkene voordeel weerhouden worden.

Het argument van de familiale redenen kan evenmin aanvaard worden in betrokkene voordeel aangezien uit het administratief dossier van betrokkene duidelijk is dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op art. 8 van het EVRM. Aangezien betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven is dit artikel niet van toepassing op betrokkene. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd ingediend op 30.05.2007 en werd afgesloten op 18.02.2008 door de RW met de beslissing "Weigering Vluchtelingenstatus - Weigering Subsidiare Bescherming". Op 16.11.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, hem ter kennis gegeven op 31.12.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft na afloop van zijn bijlage 35 illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 9 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.(...)"

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 06/09/2010, wordt aan D., M.M. (...) geboren te (...), van GUINEE nationaliteit, verblijvend: (...), het bevel gegeven' om uiterlijk op 01/11/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije. Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1),tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Op 18/02/2008 sloot de RW de asielprocedure af met de beslissing ' Weigering Vluchtelingenstatus-Weigering Subsidiare Bescherming'

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 31/12/2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder voert in zijn verzoekschrift aan dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder wijst erop dat het belang dient te bestaan tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verweerder wijst erop dat verzoeker reeds meerdere malen het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet meer is dan een herhaald bevel. Verzoeker heeft geen van voorgaande bevelen aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat deze aldus definitief en uitvoerbaar zijn geworden en verzoeker heeft geen enkel belang bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel. Een eventuele schorsing van het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zal geen wijzigingen met zich mee brengen ten aanzien van verzoekers (illegale) verblijfssituatie en verzoeker dan ook geen enkel nut opleveren. Een eventuele nietigverklaring van het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt geenszins dat verzoeker dan niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en brengt dus geen wijzigingen met zich mee ten aanzien van verzoekers illegale verblijfssituatie.

2.2. Verzoeker verwijst ter terechtzitting naar zijn inleidend verzoekschrift waarin hij stelt dat *"Verzoeker heeft er uiteraard alle belang bij om huidig verzoekschrift in te dienen, aangezien hij anders gedwongen zal worden om terug te keren naar zijn land van herkomst waarmee hij sinds jaren geen banden meer heeft."*

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 17 oktober 2008. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens is voormeld bevel definitief, zodat het principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van dit bevel staat los van het thans bestreden bevel van 1 oktober 2010.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds het voormelde bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet bevond op het grondgebied uiterlijk op 31.03.2007. Verzoeker wenst aan te halen dat de instructie dd. 19.07.09 is vernietigd en verwerende partij verzoeker geen voorwaarde kan opleggen van een instructie dat niet bestaat. Verzoeker heeft aangetoond dat hij werk heeft en bijgevolg moet hij worden geregulariseerd. Het is een voorts schending van het gelijkheidsbeginsel om een onderscheid te maken tussen illegalen aanwezig in het Rijk vóór 31.03.07 en illegalen aanwezig na 31.03.2007. Dit onderscheid is niet objectief. Verzoeker heeft werk en kan het minimumloon verdienen, zodat hij niet uit de boot kan vallen omdat hij toevallig het rijk is binnengekomen juist na de datum van 31.03.2007.”

3.2. Verzoeker diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist, dat verzoeker zijn aanvraag ten gronde onder meer baseerde op de instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op punt 2.8B ‘werk en duurzame lokale verankering’.

De Raad stelt vast dat verweerder op alle door verzoeker ingeroepen argumenten is ingegaan, doch dat enkel aangaande bovenstaande punt betwisting bestaat, zodat de Raad zich ook tot dit punt kan beperken.

Verweerder heeft verzoekers argumenten getoetst aan de criteria van punt 2.8B, met name werk en duurzame lokale verankering van de instructies. Verzoeker meent dat verweerder hem evenwel geen

voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat, nu deze werd vernietigd. Beide partijen geven aldus aan op de hoogte te zijn dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State op 10 december 2009. Verweerder motiveerde in de bestreden beslissing dat verzoeker zich evenwel in zijn aanvraag beriep op de instructies van 19 juli 2009 en wijst op het engagement aangegaan door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de heer Melchior Wathelet, om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de eerder vernoemde instructie te blijven toepassen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 10 december 2009 omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent verweerder noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij in zijn aanvraag beroep heeft gedaan op de criteria van punt 2.8 van de vernietigde instructie, zodat gelet op het vertrouwensbeginsel, verweerder verzoekers aanvraag aan de criteria van de instructie kon toetsen.

Verzoeker betoogt dat hij voldeed aan de criteria zoals beschreven in punt 2.8B 'werk en duurzame lokale verankering' van de instructie. Dit onderdeel luidde als volgt:

"Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

Wat betrokkene inburgering, wil tot werken en diens duurzaam verblijf in het land betreft, kan verwezen worden naar de actualisatie d.d. 03.11.2009 waarin het criterium 2.8 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 aangehaald wordt. Wat de verblijfsduur betreft, voldoet verzoeker echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Zowel tijdens zijn asielprocedure als tijdens zijn vorige aanvraag 9bis verklaarde hij dat hij België binnenkwam in mei 2007. Zijn verblijf in België is bijgevolg te

kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verzoeker betwist niet dat hij pas in mei 2007 het land is binnengekomen en aldus niet aantoonbaar dat hij ononderbroken op het grondgebied verblijft sinds ten minste 31 maart 2007. Verzoeker meent evenwel dat het een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt om een onderscheid te maken tussen illegalen aanwezig in het Rijk vóór 31 maart 2007 en illegalen aanwezig na 31 maart 2007. Verzoeker betoogt dat dit onderscheid niet objectief is. Hij betoogt dat hij werk heeft en het minimumloon kan verdienen, zodat hij niet uit de boot kan vallen omdat hij toevallig het Rijk is binnengekomen juist na de datum van 31 maart 2007.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden.

De instructies en de sterkmaking om de criteria van de instructies verder toe te passen werden door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gedaan in het kader van een éénmalige regularisatie-operatie ten aanzien van vreemdelingen die zich reeds lange periode op het grondgebied bevinden. De datum van 31 maart 2007 betreft dan ook een objectief criterium van onderscheid en wordt toegepast voor alle personen die een regularisatieaanvraag indienden of actualiseerden in de periode van drie maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 en die in hun aanvraag beroep hebben gedaan op de criteria van de vernietigde instructie. De Raad herhaalt dat, -door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als ware het nieuwe criteria voor de beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag-, aan verweerder geen willekeur kan worden verweten.

In de mate verzoeker stelt dat niet alle vreemdelingen die aantonen werk te hebben, het minimumloon te verdienen en hun aanvraag indienden of actualiseerden in het kader van de instructies, worden onderworpen aan de voorwaarde van 'ononderbroken verblijf sinds ten minste 31 maart 2007', toont verzoeker dit niet aan. Verzoeker toont dan ook niet aan met feitelijke en concrete gegevens dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Nu verzoeker niet betwist dat hij pas sinds mei 2007 op het Belgische grondgebied verblijft, kon verweerder concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie, die hij op grond van zijn discretionaire bevoegdheid herneemt voor de beoordeling ten gronde van de aanvraag. Verzoeker maakt met zijn loutere bewering niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen om een machtiging tot verblijf te bekomen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied te kort is om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN